

Arrest

nr. 309 345 van 5 juli 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X
Wettelijk vertegenwoordigd door haar ouders X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2023 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 april 2024.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, een drie jaar oude in België geboren begeleide minderjarige van Nigeriaanse nationaliteit die in het kader van huidig beroep wettelijk vertegenwoordigd wordt door haar ouders, dient beroep in tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) van 25 juli 2023, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)”.

Verzoekster diende op 3 maart 2023 via haar moeder een verzoek om internationale bescherming in eigen naam in, nadat haar moeder eerder om internationale bescherming in België verzocht, een verzoek dat op grond van artikel 57/1, § 1, eerste lid eveneens in haar naam als het haar vergezellend minderjarig kind werd ingediend. In het kader van dit verzoek in eigen naam ingediend, vond op 11 april 2023 een persoonlijk onderhoud op het CGVS plaats waarbij verzoeksters moeder werd gehoord.

2. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig deze bepaling kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer “de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten”.

3. De kernvraag is of verzoekster eigen feiten aanhaalt in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens haar een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen.

4. De Raad stelt in navolging van het CGVS vast dat in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming geen dergelijke eigen feiten worden aangehaald.

4.1. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat huidig verzoek om internationale bescherming in naam van de 3-jarige verzoekster nagenoeg volledig berust op motieven die eerder door haar moeder in het kader van haar verzoek om internationale bescherming werden aangehaald.

Verzoeksters moeder diende eerder in oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in België in. Op 5 oktober 2021 nam de commissaris-generaal in het kader hiervan een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeksters moeder ging in beroep tegen die beslissing, waarna de Raad haar bij arrest nr. 277 848 van 26 september 2022, dat gezag van gewijsde geniet, eveneens internationale bescherming weigerde.

Bij voormeld arrest werd, o.a. omtrent die vrees voor besnijdenis voor haar dochter, thans verzoekster, geoordeeld en gemotiveerd als volgt:

“Verzoekster vreest bij terugkeer naar Nigeria dat haar dochter A. vrouwelijke genitale verminking (VGV) zal ondergaan. Verzoekster is zelf besneden toen zij vier jaar oud was, net zoals alle vrouwen in haar familie. Verder stelde verzoekster dat haar kinderen benadeeld zullen worden omdat ze zouden worden aangezien als bastaardkinderen.

Verzoeksters verweer bestaat uit de verwijzing naar landeninformatie inzake VGV. De loutere citering en verwijzing naar deze informatie is echter niet dienstig ter weerleggen van de volgende concrete vaststellingen ingevolge verzoeksters verklaringen:

- Het verzoek om internationale bescherming in België werd bijzonder laattijdig ingediend. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoekster om internationale bescherming, die beweert haar land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, van wanneer zij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoekster, die sinds maart 2019 in België verblijft, naliet dit te doen en gedurende anderhalf jaar talmde alvorens zulk verzoek in te dienen op 8 oktober 2020, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoeksters algehele geloofwaardigheid;

- Inzake de familieleden, ten aanzien van wie verzoekster een vrees aanvoert, blijkt dat zij met betrekking tot deze essentiële informatie ten opzichte van de asieldiensten van Duitsland en België tegenstrijdige verklaringen aflegt. Dit betreft het al dan niet bezitten van een paspoort, de religie van haar ouders en de aangevoerde problemen met de vader van haar kinderen;

- Het feit dat verzoeksters ouders niet blij zijn met een tweede zwangerschap (notities, p. 16), dat haar eerste zoon door haar ouders en (andere) mensen werd gezien als bastaard (notities, p. 16), dat ze er commentaar op hadden (notities, p. 16) en dat de omgeving niet goed was in Nigeria (notities, p. 16) zijn elementen die niet volstaan om te spreken van een ernstige bedreiging van verzoeksters vrijheid, leven of fysieke integriteit. Dit geldt des te meer omdat verzoekster hoog opgeleid is en als secretaresse en leerkracht heeft gewerkt hetgeen haar kansen als alleenstaande moeder aanzienlijk verhoogen in geval van terugkeer.

- Inzake de vrees voor de VGV van haar dochter A. blijkt dat de ouders een belangrijke beslissingsbevoegdheid hebben en dat het merendeel van de bronnen in de landeninformatie verklaart dat de ouders van een niet-besneden minderjarig meisje in staat moeten zijn om hun dochter te behoeden tegen deze praktijk. Er dient derhalve te worden besloten dat het in casu mogelijk is voor de ouders om hun dochter tegen de wil van familieleden of stamleden te beschermen tegen VGV, zeker omdat zoals te dezen verzoekster en de vader tegen VGV zijn (notities, p. 19).

- Verzoekster is niet op de hoogte van de Nigeriaanse wetgeving omtrent VGV en verklaarde dat naar de politie stappen geen nut zou hebben (notities, p. 19), hetgeen geen basis vindt in de door verweerder gehanteerde landeninformatie waaruit wel degelijk beschermingsmogelijkheden blijken.

Verzoekster slaagt er in het verzoekschrift niet in om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door haar uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Ingevolge het louter bijbrengen van algemene landeninformatie omtrent VGV die geen betrekking heeft op haar persoon blijft zij hierin geheel in gebreke.”

Over die elementen werd aldus reeds geoordeeld in het kader van het verzoek om internationale bescherming van verzoeksters moeder, dat overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet mede in naam van verzoekster werd ingediend waardoor die vaststellingen ook ten aanzien van haar gelden.

In het verzoekschrift wordt niet betwist dat die vrees voor besnijdenis reeds eerder door verzoeksters moeder werd aangehaald in het kader van haar verzoek om internationale bescherming.

Verzoekster brengt bij onderhavig verzoek in eigen naam geen elementen bij die van aard zijn om afbreuk te doen aan de gedane beoordeling in het kader van het verzoek van haar moeder. De vrees voor besnijdenis in haar hoofd werd reeds beoordeeld en er wordt geen ander licht geworpen op die vaststellingen.

4.2. Wat betreft de socio-economische overwegingen die in het verzoekschrift worden aangehaald, waarbij op algemene wijze wordt geopperd dat verzoeksters moeder als enige zorg draagt voor verzoekster en haar tweede minderjarige broers, en dat hun gezin, een alleenstaande moeder met drie kinderen, gelet op hun behoefte in een uiterst precarie situatie zal terechtkomen bij een terugkeer naar Nigeria, merkt de Raad op dat socio-economische overwegingen niet zonder meer onder toepassingsgebied van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vallen. Er is daartoe een opzettelijk gedrag van een actor vereist. Er blijkt niet dat verzoekster(s) gezin in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Zij toont met haar summier betoog niet aan dat het gezin waartoe zij behoort bij in Nigeria door enige andere actor op intentionele wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zouden kunnen voorzien in hun elementaire levensbehoeften. In dit verband wijst de Raad er ook op dat in het kader van het verzoek om internationale bescherming van verzoeksters moeder werd geoordeeld dat aan het door de moeder ingeroepen asielaas geen geloof kan worden gehecht. Onder andere werd vastgesteld dat verzoeksters moeder ten aanzien van de Duitse en Belgische asielinstanties geheel tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent essentiële/wezenlijke elementen in haar relaas zoals de religie van haar ouders en de aangevoerde problemen met de vader van haar kinderen. Dit doet afbreuk aan de algehele en algemene geloofwaardigheid van verzoeksters moeder, alsook de geloofwaardigheid van de huidige verklaringen omtrent het gebrek aan een (familiaal) netwerk. Bovendien werd er in voormeld arrest al op gewezen dat verzoeksters moeder hoog opgeleid is en als secretaresse en leerkracht heeft gewerkt hetgeen haar kansen als alleenstaande moeder aanzienlijk verhogen in geval van terugkeer.

In het verzoekschrift wordt voorts opgemerkt dat verzoekster nooit eerder in Nigeria verbleef, doch niet toegelicht, laat staan aangetoond wie of wat zij er daarom dient te vrezen. Dat zij nog nooit in haar land van nationaliteit is geweest, aangezien zij hier in België is geboren, houdt hoe dan ook geen verband met artikel 48/3, dat naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag verwijst, en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, en maakt dan ook geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of reëel risico op ernstige schade uit.

Het feit dat verzoekster samen met haar broers en hun moeder hier in België in een opvangcentrum verblijft, hetgeen volgens het verzoekschrift de moeilijke situatie en afhankelijkheid van het gezin bewijst, heeft louter betrekking op hun situatie hier in België, doch niet op die in en bij terugkeer naar Nigeria.

4.3. *Wat betreft de kritiek dat het CGVS niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 57/6, §3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van 15 werkdagen, wijst de Raad erop dat de wet, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster lijkt voor te houden, geen sanctie verbindt aan het overschrijden van voormelde termijn. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige) binnen de door artikel 57/6, § 3, derde lid gestelde termijn, worden afgeleid dat het verzoek door de minderjarige vreemdeling ingediend wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals wordt gesuggereerd in het verzoekschrift. Het overschrijden van die termijn van vijftien dagen brengt geen verlies van bevoegdheid met zich mee. Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om de ingediende verzoeken om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren.*

5. *Bijgevolg lijkt het erop dat, gelet op wat voorafgaat, verzoekster geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen.”*

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 13 juni 2023 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1761 legt de eed af en tolkt Engels

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen. De loco adv. VzP vertolkt ter zitting de instructies van de dominis litis: er is onvoldoende rekening gehouden met haar precaire situatie: ze zal slachtoffer worden van besnijdenis bij terugkeer, haar moeder is onvermogen en tezamen met haar 2 minderjarige broers zullen ze aan hun lot overgelaten worden, met sociale uitsluiting en onmogelijkheid om in hun basisbehoeften te voorzien wegens de financiële problemen van haar moeder. Zelfs indien het niet komt tot besnijdenis wordt haar toekomst gehypothekeerd want dan is er de uitsluiting uit de gemeenschap. De moeder vreest bovendien dat VzP de besnijdenis fysiek niet overleeft gezien te pijnlijk.”

5. Verzoekende partij brengt ter zitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 9 april 2024.

Het doel van de vraag tot horen bestaat erin om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom.

Verzoekende partij blijft hier evenwel in gebreke. Ze gaat immers met haar veelal herhalend betoog, waarbij zij opnieuw elementen aanhaalt waar in de beschikking reeds werd op ingegaan en over gemotiveerd zonder

dat zij op zitting echter enige concrete, inhoudelijke repliek formuleert tegen die betreffende concrete gronden in de beschikking, volledig voorbij aan de inhoud van de beschikking.

Wat betreft de vrees dat verzoekende partij bij terugkeer slachtoffer zal worden van besnijdenis, herhaalt en benadrukt de Raad dat dit element reeds werd beoordeeld in het kader van het verzoek om internationale bescherming van de moeder, dat overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet mede in naam van haarzelf werd ingediend waardoor die vaststellingen ook ten aanzien van haar gelden. Dit werd reeds duidelijk aangegeven en uitvoerig toegelicht in de beschikking, en meer bepaald in punt 4.1. Verzoekende partij doet echter niet de minste poging/moeite ter zitting om die grond van de beschikking in een ander daglicht te plaatsen, waarbij o.a. werd vastgesteld: *“In het verzoekschrift wordt niet betwist dat die vrees voor besnijdenis reeds eerder door verzoeksters moeder werd aangehaald in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Verzoekster brengt bij onderhavig verzoek in eigen naam geen elementen bij die van aard zijn om afbreuk te doen aan de gedane beoordeling in het kader van het verzoek van haar moeder. De vrees voor besnijdenis in haar hoofd werd reeds beoordeeld en er wordt geen ander licht geworpen op die vaststellingen.”*

Betreffende de opmerkingen ter zitting dat haar moeder onvermogen is en dat zij samen met haar 2 minderjarige broers aan hun lot zullen overgelaten worden, met sociale uitsluiting en onmogelijkheid om in hun basisbehoeften te voorzien wegens de financiële problemen van hun moeder, verwijst de Raad naar punt 4.2. van de beschikking omtrent d(i)e socio-economische overwegingen. Verzoekende partij gaat hier ter zitting echter niet in het minst, laat staan concreet en inhoudelijk op in, waardoor die grond onverminderd gehandhaafd blijft. Zij betwist ter zitting bovendien niet, minstens laat zij de in de beschikking gedane vaststellingen ongemoeid dat het feit dat haar moeder ten aanzien van de Duitse en Belgische asielinstanties geheel tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent essentiële/wezenlijke elementen in haar relaas zoals de religie van haar ouders en de aangevoerde problemen met de vader van haar kinderen, afbreuk doet aan de algehele en algemene geloofwaardigheid van haar moeder, alsook de geloofwaardigheid van de huidige verklaringen omtrent het gebrek aan een (familiaal) netwerk.

Wat betreft de opmerking ter zitting dat zij uit de gemeenschap zullen worden uitgesloten, wijst de Raad erop dat in het kader van het verzoek om internationale bescherming van haar moeder reeds werd opgemerkt dat waar zij aanhaalde dat hun omgeving in Nigeria commentaar op hen -de ouders- had en hun omgeving niet goed voor hen was, dergelijke elementen niet volstaan om te spreken van een ernstige bedreiging van hun vrijheid, leven of fysieke integriteit. Bovendien komt het verzoekende partij toe om aan haar betoog ter zitting omtrent een uitsluiting uit de gemeenschap bij terugkeer een concrete vrees te verbinden en *in concreto* aan te tonen, waar zij echter, met het louter aanhalen van een vrees, in gebreke blijft.

Er is *in casu* wel degelijk en voldoende rekening gehouden met verzoeksters situatie, waarbij in de beschikking wordt vastgesteld dat verzoekende partij in het kader van haar verzoek om internationale bescherming in eigen naam ingediend geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens haar een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen.

6. Bijgevolg wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. De Raad treedt dan ook, gelet op het voorgaande, de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoekster geen eigen feiten heeft aangehaald die voor haar een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Derhalve heeft de commissaris-generaal met recht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming en dient het onderhavige beroep te worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,	kamervoorzitter
M. DENYS,	griffier
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS